

Beasaingo gaztetxetik bota gaituzte. Asteak daramatzagu shock egoeran, amorruren, nahasmenaren, ezintasunaren eta tristuraren artean. Poliziak eta hondeamakinek ez gaituzte bota. Gehienbat Gazte Koordinatzaile Sozialistako kide diren kolektiboek osatutako asanblada izan da. Asanblada horretan ez digute parte hartzen utzi duela hilabete batzuetatik hona. Kanpo eragile gisa kalifikatu gaituzte, eztabaidatzeko aukerarik gabe. Eta gaztetxean parte hartzeko moduei eta denborei buruzko eztabaida berriz zabalitzen saiatu garen arren, ez gaude erabakitzeko maila berean. Beto honi aurre egitean sortzen zaizkigun ezintasun eta zalantzetatik idazten dugu. Ez dugu nahi gertatu dena eremu pribatuan geratzea, eta uste dugu beharrezkoa dela testu hau partekatzea.

30 eta 40 urte bitarteko pertsona talde bat gara. Batzuk okupatu zenetik bizi izan dugu espazioa, eta beste batzuk etapa desberdinetan joan gara sartzen. 18 urtetik hona, Beasaingo Gaztetxea, Melmak, aniztasunetik irabazitako, eraikitako eta defendatutako espazioa izan da. Urte hauetan guztietan, Gaztetxea ehunka pertsonak bizi izan du, borrokarako ikuspegi desberdinak elkarbanatuz, belaunaldi ezberdinen artean lankidetzan arituz eta elkarri entzuten eta ulertzen ikasiz. Bizikidetzaren eta talde-prozesu orotan bezala, desadostasun eta krisi uneak ere izan dira. Une horietako batean, pandemia baino lehen hain justu ere, beharrezkoa izan zen asanblada indartzea eta unean uneko kezkei erantzutea. Hurbiltzen ari zen jende-jario berri baten aurrean, zenbait kidek atzera pauso bat eman zuten, indar berriek euren lekua aurki zezaten.

Momentuan kezkatzen gaituena azken urtean Melmakek hartu duen joera da. Uste dugu GKSko kolektibo batzuk batzarraren jabe egin direla, beren irizpidea besteen gainetik jarriz eta espazioaren historia alde batera utziz. Azken hilabeteetan, giroa gero eta zakarragoa izan da. Egoera deserosoak bizitzen hasi ginen, herriko gazteen beste kolektibo batzuei befoak jarrita. Askotan Gaztetxea zikin eta axolagabe aurkitzen genuen. Sarritan falta zen musika ekipoko materiala, GKSren beste ekitaldi batzuetara eraman eta itzuli gabe. Ez geunden ados barraren prezioen igoerarekin, ezta kudeaketa ekonomikoaren ehunekoekin ere. Asanbladetara joaten saiatzen ginen arren, askotan ezin genuenean izaten ziren, edo iristen ginenerako amaituta zeuden. Animaliekin esperimintatzeko laborategi baten aurkako kanpaina autonomo baten kartelak hainbat aldiz itsatsi ziren eta kendu egiten zituzten. Azalpenak eskatzean, antispezismoa ez dela lehentasunezko borroka eta ez duela elikatzen zioten eta kartelak jartzeko baimena eskatu behar genuela. Bapatean, asanbladaren akordio batzuk zeuden, zeinetan ezin izan genuen parte hartu, ez eztabaidatu, ezta erabaki ere, eta akordio hauek eskatu arren, ezin izan ditugu irakurri.

Arazo problematiko eta erabakigarrienetako bat giltza eta horrek sortutako botere-jokoak izan dira. Hasiera batean esan zuten giltza asko galdu zirela, eta itzultzeko deia egin zuten sarraila aldatzeko. Kudeaketa hobetzeko tramite bat izan behar zuenak sarbidea izatea debekatu zigun azkenean. Uste izan zuten ez genuela giltzarik izateko eskubiderik, izan ere, giltza izateko asanblada guztietara joan behar genuela eta behar genuenean bakarrik uztea proposatu zuten. Gu, ados ez, giltza bat izan nahi genuen kolektibo gisa, giltza formalki eskatu behar izan gabe, espazioaren erabilera aktiboa eragotziko ligukelako bestela. Bat-batean kanpo eragiletzat hartzen gintuzten. Bat-batean ezin ginen asanblada osora joan, hasierara bakarrik. Eta asanbladatik igarotzea elkarrizketatuak izatea bihurtzen zen, non gure puntuak esaten genituen eta gauzak eskatzen genituen, ezer adostu ezinik. Bat-batean, gure jarduerak baztertzen hasi ziren: ez ziguten utzi hitzaldi-eztabaida bat egiten, ez zelako politikoki interesgarria, eta ezin genuen fruta-arbolarik landatu lorategian. Bat-batean, ekitaldiren bat antolatzen ari baginen ere, asanbladak edozein unetan bertan behera utz zezakeen data erreserbatu bat, eta ezin genuen ezer antolatu eskualdeko espazioaren batean GKSren beste ekitaldi bat baldin bazegoen.

Horregatik guztiagatik, azken hilabeteetan, barne-eztabaida batzuk proposatu genituen, sortu zen egoera berriarekin ados ez geundela adierazteko, eta bizikidetzarako gutxienezko akordioak aurkitzen saiatzeko. Eztabaidak antzuek eta oso nekagarriak izan ziren, ezin izan genuen bizikidetzarako edo elkarrizketa horizontalerako inolako akordiorik lortu. Bileren horiek isilpean gordetzea nahi zuten, haserretuz gaztetxeko beste kolektibo batzuekin horretaz hitz egiten bagenuen. Azken eztabaidan, nazkatuta, planto egin eta kolektibo guztien hileroko batzarrak egiteko proposamen zehatz bat aurkeztea erabaki genuen, egutegia komuna ezartzeko, espazioaren logistika lantzeko eta gaztetxeko kolektibo guztiak kontuan hartuko zituen funtzionamendu-gatazkak kudeatzeko, eta ez genuen eman azken ekitaldirako utzi ziguten giltza.

Egunetara deitu gintuzten, kolektibotik ahal genuenak bertaratzeko eskatuz. Gaztetxean sartu gabe, atean, giltza itzultzeko eskatu ziguten behin eta berriz, guk erantzunez elkarbizitzarako gure proposamenari buruz zer erabaki zuten entzun nahi genuela lehenik. Esan zuten hau ez zela eztabaidarako gune bat, eta erabaki zutela Gaztetxea berriro ezin genuela erabili arrazoi hauengatik: 'Asanbladan ez zuela tokirik 40 urteko jendeak. Gure presentziagatik, hasi berriak ziren gazte batzuk etortzeari utzi ziotela. Eta gure jarrerak ez direla onargarriak (errespetu falta, batzarraren erabakiak ez errespetatzea, gaztetxeko pertsonen difamazioa eta giltza ez ematea)'. Kanporatze horren aurrean, blokeatuta gaude. Nola ez gara sartuko hain loturik gauden espazio batera? Nola ez dugu erabiliko ia bi hamarkadatan kolektiboki lortu dugun azpiegitura?

Gatazka honek ezberdintasun politikoak eta belaunaldien artekoak ditu, baina uste dugu aniztasun hori ez dela arazoa: arazoaren muina da kolektiboen sare bat, horizontaltasun minimoak gaindituz, Beasaingo Gaztetxeaz jabetu dela. Benetan etsaiak al gara? Ezinezkoa al da akordioak lortzea guztiok kontuan hartzen gaituen elkarbizitzarako? Nork erabakitzen du espazioko kide izatea, zein irizpideren arabera? Zein da gure etxe kolektibotik ateratzen gaituzten zeregina? Horrelako espazio batean, nola alda daitezke funtzionamendu-zutabeak gutxi batzuen irizpidearen arabera? Nola pribatiza daiteke irekita aurkitu duzun espazio bat?

Ez gara botere-borroka batean kokatzen, baizik eta espazio politiko partekatu bateko bizikidetzan. Gaztetxeko barne harremanetan ez dugu autoritarismoa onartuko eta kolektibo guztiak nahi duguna erabakitzeko maila berean gaudela uste dugu. Pentsamendu kritikoa ezinbestekoa da, eta korrante, identitate, adin, konpromiso-maila eta borroka desberdinen arteko elkarrizketa oso garrantzitsua.

Amaitzeko, ikusten ari gara mugimendu sozialistak gaztetxeak kontrolatzeko egiten duen ahalegina ez dela Beasainen bakarrik gertatzen, Euskal Herri osoan baizik, estrategia bati erantzunez. Ez dugu onartuko espazio hauek lapurtzea.

BEASAINGO GAZTETxEA denon EtxEA.

**textu osoa irakurgai: beasaingogaztetxeadenonetxea.noblog.org/*